

El càncer, al dia

Ramon Barnils

El dia del càncer es pot fabricar un diàleg com aquest:
—¿Que no voldria donar res, per al càncer?

El sol-litat fa una pausa, posa una cara determinada i respon:

—A mi, m'ho hauria de donar, senyoreta, en comptes de demanar-m'ho.

Assajant bé la ganyota davant del mirall abans de sortir de casa, o bé en els vidres dels aparadors si la idea ve pel carrer, fins i tot els no-professionals de l'espectacle poden produir l'efecte desitjat, que el jove o la senyoreta encarregats de replegar diners per als cancerosos es quedin primer parats, després ho endevinin, immediatament perdin el color i acabin apartant-se del suposat cancerós com de la pesta.

És a dir que, a l'hora de la bona veritat, fugin de qui, teòricament, i en principi, era el beneficiari de la seva benèfica acció. El càncer té això de bo, que els qui no el pateixen es pensen que s'encomana, i en fugen.

Això, pel que fa a aquests sacrificats ciutadans que esmercen unes hores dels seus temps en favor dels pobres cancerosos desgraciats. L'experiència és bona també per al vianant recaptat. Passar en un instant de possible benefactor monetari a segur beneficiat d'aquesta moneda, convertir-se de ciutadà comprensiu amb la terrible malaltia dels altres en víctima d'aquesta malaltia, té interès.

Sobretot, si fas bé la comèdia, si assages ben assajada la ganyota, les paraules de resposta al postulat, el ritme i el to de les paraules. Si et poses en la pell del personatge, i el postulant reacciona com cal que reaccionin un postulant del càncer davant un cancerós, l'escena agafa uns tints de realitat tals que allò que havia començat com una comèdia pot arribar a causar sensació d'íntima reali-

tat. Per uns moments, et pots sentir voluntàriament cancerós.

Té molts avantatges, el teatre. Jordi Carbonell i Joan Lluís Marfany deien en una recensió del teatre el 1963 que, respecte a 1962, la situació del teatre professional no havia canviat gens. Que les estrenes més destacables van ser la de *Situació bis*, de Manuel de Pedrolo i la d'un *Don Joan* de Ferran Soldevila. Una única agradable sorpresa va ser, aquell 1963, la representació d'*Un senyor damunt d'un ruc*, de Joan Mas, per la companyia mallorquina Artis. Pel que fa al teatre no professional, que en diuen els dos ressenyadors, d'afecionats, com si diguéssim, va anar molt millor: estrena peninsular de Bertolt Brecht amb *L'òpera de tres rals*, per l'Agrupació Dramàtica de Barcelona. Els del TEC van fer *Les arrels*, d'Arnold Wesker, també per primera vegada present a la península. I els de l'EADAG van representar *Leonci i Lena*, vint anys abans que els del Lliure, doncs.

El càncer, vet aquí la representació real.

SARDINES DE L'ATLÀNTIC

EL ANCLA

LA FORÇA DE LA MAR

Lloret i Llinares, S.A. ALACANT